

Olgierd Felczak, Mirosław Fudziński

Straszyn, st. 22, gm. Pruszcz Gdański,
woj. gdańskie, AZP 13-43/126

Informator Archeologiczny : badania 26, 61-62

1992

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Przebadano 2,5 ara powierzchni. Odkryto zarysy obiektów mieszkalnych o konstrukcji słupowej, jamy zasobowe, jamy posłupowe o konstrukcji wzmocnionej gliną. W warstwie kulturowej znajdowała się duża ilość polepy z negatywami drewnianej konstrukcji palikowej i dranic, zalegająca do gł. 80–100 cm, oraz kości zwierzęce.

Materiał zabytkowy uzyskany z badań to 4 przęśliki i grot włóczni oraz ceramika — głównie grubościennie fragm. naczyń zasobowych o chropowatej powierzchni, ale także fragm. naczyń cienkościennych czernionych.

Badania będą kontynuowane.

Skały
gm. Słupia Nowa, woj. kielec-
kie

Muzeum Archeologiczne w Kielcach
Państwowa Służba Ochrony Zabytków
w Kielcach

Badania prowadzili prof. dr hab. Kazimierz Bielenin (Muzeum Archeologiczne w Krakowie), mgr Szymon Orzechowski (PSOZ w Kielcach), dr Jolanta Drażyk (Instytut Historii Antycznej WSP w Kielcach). W badaniach brał udział prof. dr Michel Mangin z Uniwersytetu w Besançon, Francja. Finansowane przez Państwową Służbę Ochrony Zabytków w Kielcach. Drugi sezon badań. Stanowisko osadniczo-dymarskie, wielopieczowiskowe. Okres wpływów rzymskich.

Badania w 1992 r. koncentrowały się w północnym odcinku pola, równoległe do drogi biegnącej w kierunku wschodnim do rzeczki Pokrzywianki. Wykop badawczy założono równoległe do drogi w odległości 1 m od jej krawędzi, w nawiązaniu do widocznych w ścianie wąwozu drogi przeciętych obiektów osadniczych i dymarskich. W wykopie o wymiarach 5 x 15 m, podzielonym na 3 odcinki, natrafiono na gł. 60–80 cm w odcinku I (zachodnim) na 2 zagłębione jamy o wymiarach ok. 2 x 2,5 m, będące dolną częścią obiektu napowierzchniowego. W wypełniku znaleziono ułamki naczyń glinianych z okresu rzymskiego, ułamki żużla, polepy oraz uszkodzoną fibulę z podwiniętą nóżką, VI grupa wg Almgrena.

W środkowej części wykopu (odcinek II) natrafiono na piecowisko dymarskie złożone z trzech grup pieców typu kotlinkowego. W każdej z grup piece znajdowały się w układach złożonych z dwójek, trójek lub czwórek, tworząc piecowisko ok. 20 pieców. Łączna liczba odkrytych kotlinek całego piecowiska wynosi 61 pieców. W 6 piecach wypełniający kotlinkę kloc żużla zachowany był w stanie nieuszkodzonym, łącznie z negatywowym odlewem poziomego kanału kotlinkowego w jego górnej części. W pozostałych kotlinkach górne części wypełnik żużlowych były zniszczone. Zachowana dolna część kotlinki wraz z wypełnikiem miała 20–35 cm wysokości.

W części wschodniej wykopu (odcinek III) stwierdzono warstwę osadniczo-produkcyjną z trudnymi do zidentyfikowania obiektami. Znaleziono tu również fibulę Almgren VII grupa, 1 seria.

Badania będą kontynuowane.

Straszyn, st. 22
gm. Pruszcz Gdański, woj.
gdańskie
AZP 13-43/126

Muzeum Archeologiczne w Gdańsku

Badania prowadzili mgr mgr Olgierd Felczak i Mirosław Fudziński (autor sprawozdania). Finansowane przez Rolniczą Spółdzielnię Produkcyjną „Zorza” w Straszynie. Osada produkcyjna z wczesnego

okresu lateńskiego ze śladami osadnictwa z epoki kamienia oraz wczesnego i późnego średniowiecza.

Stanowisko nr 22 w Straszynie odkryte zostało w r. 1985 przez mgr. J. Podgórskiego podczas badań powierzchniowych w ramach AZP. Zlokalizowane jest na obszarze 13–43 i ma współrzędne x-142, y-74. W ramach tego obszaru ma nr 126. Położone jest na północny zachód od miejscowości, na stoku wzniesienia opadającego na północny wschód w kierunku niewielkiego jeziora. W r. 1992 teren rozparcelowano na działki budowlane i sprzedano użytkownikom prywatnym. W związku z tym zaszła konieczność przeprowadzenia badań archeologicznych wyprzedzających prace budowlane.

Badania przeprowadzono na przełomie maja i czerwca. Wytyczono 8 wykopów badawczych o łącznej powierzchni ok. 1600 m². Głębokość wykopów wynosiła od 80 do 110 cm. Odkryto 11 obiektów: jam i palenisk zawierających od kilku do kilkudziesięciu fragm. ceramiki. W 5 obiektach nie znaleziono materiału zabytkowego. Do najciekawszych należy obiekt nr 5, zawierający polepę i fragm. ceramiki, oraz obiekt nr 7, zawierający polepę i fragm. ceramiki, w tym duże naczynie sitowate. Ceramika z tych obiektów pokryta była warstwą białej substancji, którą oddano do badania laboratoryjnego. Można przypuszczać, że są to pozostałości 2 pieców do wypalania wapna. Ceramika z wczesnego okresu lateńskiego wystąpiła też w nielicznych fragm. na powierzchni stanowiska.

Na powierzchni stanowiska znaleziono kilka połwytworów krzemienych datowanych ogólnie na epokę kamienia oraz materiał ceramiczny z wczesnego i późnego średniowiecza, a także fragm. bursztynu, którego chronologii ustalić nie można.

Dokumentacja i materiały znajdują się w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku. Badania zostały zakończone.

Struga, st. 1
gm. Czersk, woj. bydgoskie

Uniwersytet Łódzki Katedra Archeologii

Badania prowadził mgr Norbert Słowik. Finansowane przez Urząd Miasta i Gminy w Czersku oraz Uniwersytet Łódzki. Drugi sezon badań. Cmentarzysko kultury wielbarskiej z okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko położone jest obecnie w obrębie zabudowań gospodarczych. Badania w 1992 r. z jednej strony zweryfikowały zasięg cmentarzyska od strony południowej, z drugiej zabezpieczyły obszar narażony na zniszczenia w czasie robót ziemnych prowadzonych w obrębie gospodarstwa.

Ogółem przebadano powierzchnię 200 m², odkrywając na niej 21 grobów (8 popielnicowych, 1 jamowy, 12 szkieletowych). Do najciekawszych obiektów należy grób nr 14, popielnicowy, usytuowany na krawędzi jamy grobu szkieletowego nr 13 — w popielnicy zbliżonej do I grupy wg Schindlera odkryto tylko 1,5 grama kości ludzkich. Interesujący wydaje się również grób nr 22, popielnicowy — częściowo zniszczona popielnica należąca do V grupy wg Schindlera, w której nie stwierdzono wyposażenia, miała bogaty wątek ornamentacyjny, na który składały się rozmieszczone naprzemianlegle pola z meandrem oraz trójkąty z wątkiem jodełki. Na uwagę zasługuje także grób szkieletowy nr 16, w którym oprócz dwudzielnej, owalnej sprzączki żelaznej odkryto żelazny sztylet. Niestety wiele grobów jest zniszczonych lub nosi ślady zniszczeń. Groby popielnicowe nr 11 i nr 12 to jedynie dna naczyń i bezładnie porozrzucane kości ludzkie. Większość popielnic ma zniszczoną górną partię naczyń. Zniszczonych zostało także kilka grobów szkieletowych.

Badania będą kontynuowane.

Strzemkowo, st. 3, gm. Inowrocław, woj. bydgoskie patrz późne średniowiecze